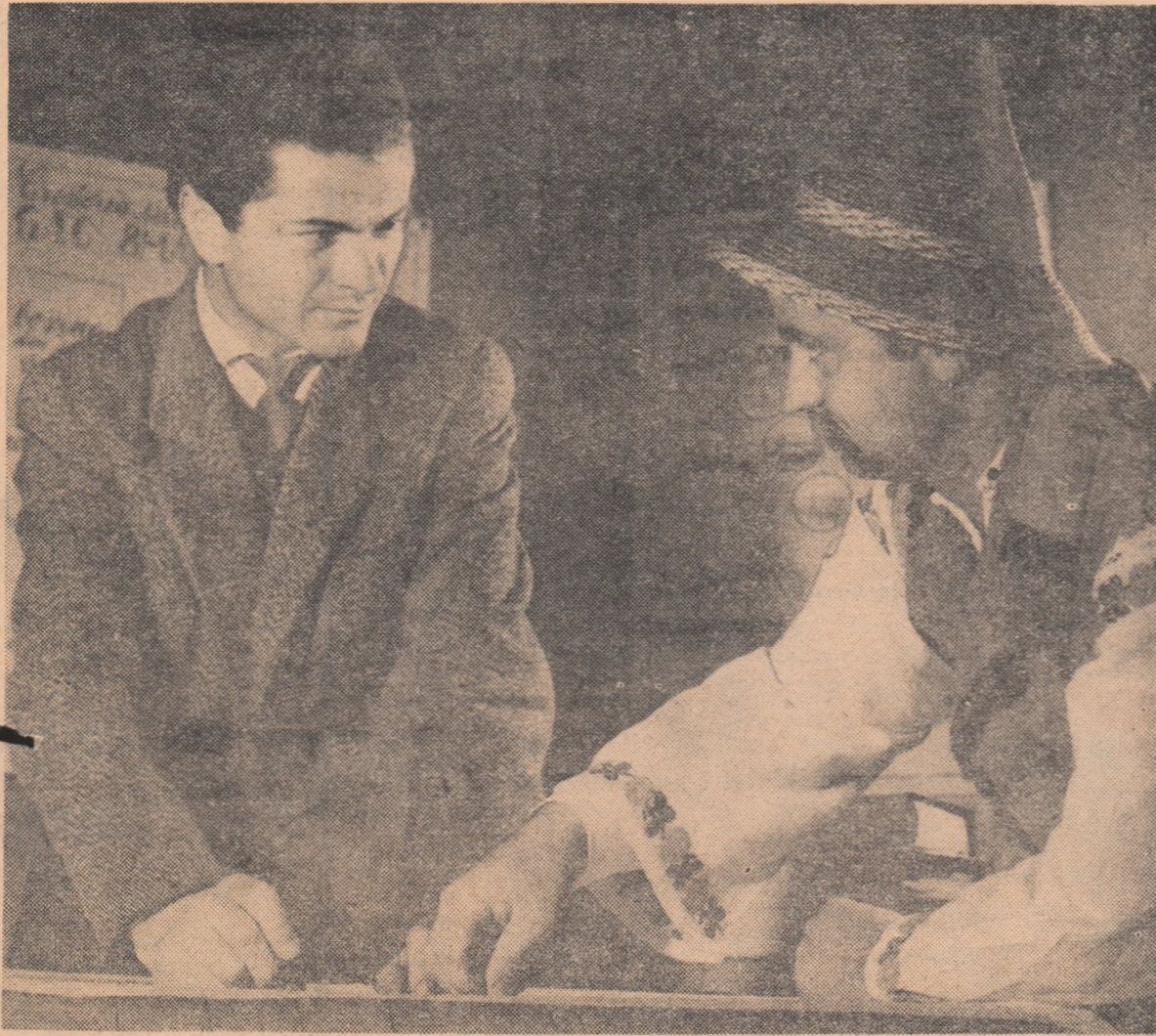

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Seria II • Anul 68 • Nr. 848 • 26 martie 1964 • 8 pagini — 15 bani

Scenă din piesa „Lanțul manevrelor” de St. Haralamb, în interpretarea artiștilor amatori ai căminului cultural din Săbăoani, raionul Roman

CĂMINUL CULTURAL, PRIMĂVARA

O dată cu desmorțea pământului, cu licărul mai puternic al soarelui, ogoarele încep să fie lucrate de harnicii colectivști care în lunile de iarnă s-au aplecat cu atenție asupra cărților sau au participat la manifestările cultural-educative, cercetind și învățând cum pot obține recolte și mai îmbelșugate. Printre miile de colectivști aflați acum la munca câmpului sînt, desigur, și activiștii culturali de la sate.

După munca culturală intensă din iarnă, în care s-a împletit fructuos propaganda prin conferințe — exprimată îndeosebi prin ciclurile de conferințe agricole ce au însemnat pentru colectivștii necuprinși în învățămîntul agricol de masă, studii științifice agrozootehnice — cu manifestări culturale ca: seri tematice, seri de întrebări și răspunsuri, întîlniri ale brigăzilor științifice, acțiuni de mare amploare imbinat cu programe artistice, activiștii culturali de la sate se străduiesc acum să folosească forme ale muncii culturale potrivite sezonului. Aceste forme de manifestări trebuie să se caracterizeze prin concizie și operativitate, printr-un conținut concret, legat de ceea ce se întîmplă zilnic pe ogoarele gospodăriei colective, la fermele gospodăriei și în alte sectoare de producție.

Cea mai mare pondere a muncilor agricole de primăvară o reprezintă lucrările solului, însămînțările și întreținerea culturilor pe loturile destinate griului sau porumbului. Ieșirea din iarnă a culturilor semănate din toamnă, folosirea rațională a îngrășămintelor chimice și naturale, semănatul, plivitul și prașilele sînt obiective însemnate ce sugerează activiștilor culturali de la sate interesante teme de manifestări culturale și artistice. Nu mai vorbim de faptul că în acest timp și sectorul zootehnic are specificul său. Aici se ridică numeroase probleme legate de pregătirea taberelor de vară, trecerea la pășunatul în aer liber, îngrijirea mieilor și a vițelilor, asigurarea bazei furajere pînă în toamnă etc.

În numeroase comune din regiunile Bacău și Banat, instituțiile culturale și-au orientat întreaga activitate în sprijinul lucrărilor agricole de primăvară, inițind manifestări culturale care să completeze și să adîncească și mai mult ideile cuprinse în lecțiile agrozootehnice. De pildă, în comune ca Mișca, Sinpetru, Dorobanți din raionul Arad, s-au organizat manifestări culturale avînd ca temă: **Lucrări de bază la cultura porumbului dublu hibrid, Soiuri de sămînță de înaltă productivitate, Pregătirea patului germinativ, a ghivecelor nutritive și importanța lor, Asigurarea bazei furajere etc.** Asemenea manifestări urmate de discuții cu agronomul sau zootehnicianul, de scurte expuneri la sediul gospodăriei agricole colective, seara, sau în pauze la cîmp, s-au dovedit a fi extrem de utile și legate direct de lucrările de sezon. Ele nu stînjenesc ritmul lucrărilor agricole și au un caracter operativ, de eficiență imediată. În comuna Adjud Sat, regiunea Bacău, activiștii culturali și-au propus să sprijine îndeaproape întrecerile între brigăzi, echipe și colectivști pentru realizarea unor lucrări de calitate, organizînd, bunăoară, la sediul gospodăriei colective, după munca la cîmp, **seri comparative**, în care sînt oglindite procedeele de muncă ale brigăzilor sau echipelor fruntașe arătîndu-se, de pildă, cum a lucrat o brigadă anul trecut, din primăvară și pînă la strînsul recoltei. Ei folosesc chiar unele grafice pentru a trezi și mai mult interesul auditorului. Tot aici are loc „bilanțul zilei” în care agronomul, pe scurt, sesizează succesele sau lipsurile înregistrate în ziua respectivă în munca unei brigăzi sau echipe. Desigur că nu se uită nici afișarea de fotografii ale fruntașilor la panoul de onoare, precum și prezentarea unor scurte programe artistice închinată celor ce s-au distins în muncă.

În regiunea Ploiești s-a extins, ca un mijloc operativ de activitate culturală, **Lectorul-povestitor**. Ce este de fapt acesta? Pentru fiecare sector sau ramură de producție a fost repartizat un intelectual din comună care îi vizitează pe colectivști la locul de muncă, în pauze. Aci, angajînd scurte convorbiri specifice de producție, după ce a avut în prealabil o discuție cu inginerul agronom sau brigadierul, comunică ultimele noutăți, citește în comun ziarul etc. În pauzele respective au loc, de asemenea, scurte programe ale brigăzilor artistice de agitație legate de evenimentele zilei. Bibliotecile folosesc același prilej pentru a indica liste de recomandare cuprinzînd broșuri referitoare la muncile agricole de primăvară.

În alte locuri se redactează cu succes **Foile volante**, apărute sub îndrumarea comitetelor comunale de partid, care înserează cu operativitate aspecte concrete din munca în campania agricolă de primăvară, popularizînd îndeosebi pe colectivștii fruntași și metodele înaintate ale unor brigăzi și echipe, mersul lucrărilor agricole etc. Emisiunile locale ale centrului de radiodifuziune pot fi mai temeinic folosite pentru stimularea întrecerii între colectivști și popularizarea metodelor avansate în lucrarea pământului. Sub forma unor **Jurnale de actualități** sau **Cuvîntul fruntașilor**, emisiunile locale pot deveni astfel o tribună a răspîndirii experienței înaintate.

Primăvara, activitatea culturală nu se reduce însă la formele de manifestări operative, amintite mai sus. În zilele de odihnă și neprielnice lucrărilor la cîmp, sălile căminului cultural pot să găzduiască manifestări culturale diferențiate pe ramuri de producție și alte acțiuni legate de răspîndirea cunoștințelor științifice, de informare a colectivștilor asupra evenimentelor politice interne și internaționale etc. În programul de activitate al căminului cultural e bine să se prevadă seri de calcul, seri de întrebări și răspunsuri, proiecții de filme documentare, strîns legate de campania agricolă, de întreținerea culturilor. Bineînțeles, în afara acestor acțiuni, activiștii culturali au la îndemînă o gamă largă de manifestări intrate de acum în practica muncii culturale, pot iniția totodată forme noi, operative și atractive în sprijinul efectuării lucrărilor agricole.

ANOTIMPURILE SÎNT PĂSĂRI

La noi, pe cîmpuri, trec puternici anii,
iar anotimpurile sînt campanii.

Sînt păsări anotimpurile și
Se duc și se întorc din miazăzi.

Se duc și iarăși se întorc la noi,
mereu mai tinere, mereu mai noi.

Cînd păsările vin, în primăvară,
ne scoatem plugul, la tractor, afară.

În vară, pe cînd păsările cîntă,
de munca noastră spicele cuvîntă.

Iar toamna, pe cînd păsările pleacă,
brăzdăm adînc cîmpia noastră dragă.

Și rodul roadele în suflete petrece.
Apoi se lasă iarna albă, rece.

Și griul, sub zăpadă, scoate iară
mici aripi verzi, zburînd spre primăvară.

La noi, pe cîmpuri, trec puternici anii,
iar anotimpurile sînt campanii.

Cînd trece piinea veche ca o rouă,
din munca noastră crește piinea nouă.

AL. ANDRIȚOIU

O M

Tu-mpodobești cu pinze de lumină
Tot negrul nepătruns subpămîntean
Pe liniști țeși un cîntec diafan
Pe cenușiu — o stea diamantină...

Tu lupți mereu. Pe-ntînsul bărăgan
Cetatea s-a-nălțat spre cer deplină
Și undeva sub creasta carpatină
Spargi beznă sub troitul și sub ciocan.

Ești diamant în mina de cărbune
Și-n timpul liber mîinile ți-s strune.
Pe cenușiuul holdelor arate

Scoți stele mari de grîu în colectivă
Tu ești în lumea asta pentru toate
Ca soarele și ploaia deopotrivă.

RUSALIN MUREȘANU

INTERVIUL NOSTRU

Cu ocazia începerii celui de-al III-lea concurs biennial *Biblioteca în slujba construcției socialiste* ne-am adresat tovarășului GHEOGHE KERTEȘ, directorul bibliotecii regionale Cluj, cu câteva întrebări privind activitatea bibliotecii regionale și a unităților din regiune.

Care au fost cele mai interesante manifestări desfășurate în ultima vreme?

Recent încheiata *Lună a cărții la sate* a dat un serios impuls activității bibliotecilor din regiune. În general ne-am orientat spre organizarea unor acțiuni complexe în special în localitățile unde gospodăriile agricole colective sînt mai slab dezvoltate. Printre acțiunile inițiate amintim organizarea a două serii de concursuri „Cine știe, câștigă”, unul pe teme zootehnice și celălalt axat pe bibliografia concursului „Iubiți cartea”. Aceste întreceri — care s-au bucurat de un viu interes din partea colectivităților din Belean, Bobilna, Maieru, Teliu, Gilău, Negrilești și din toate comunele unde s-au desfășurat — continuă și acum și vom urmări extinderea lor pe viitor. De altfel biblioteca regională a elaborat un amplu

material metodic despre modul de organizare a acestor concursuri care va fi trimis la toate unitățile din regiune. Demn de subliniat ni se pare însă mai ales faptul că, în multe locuri, activiștii culturali nu s-au mulțumit să recomande broșurile din bibliografia generală ci au folosit exemple și au formulat întrebări în legătură cu aspectele concrete din comunele respective.

Cum veți folosi experiența acumulată în trecutele concursuri bienniale pentru buna organizare și desfășurare a muncii metodice în faza actuală?

La începutul lunii trecute, au fost prelucrate unele materiale de îndrumare cu sursele raionale. Apoi, fiecare bibliotecă raională a trecut la organizarea unor seminarii raionale pe problemele celui de-al III-lea concurs biennial. Astfel unul din cele mai reușite seminarii s-a desfășurat la Bistrița.

Deoarece în multe comune una din părțile cele mai slabe ale activității bibliotecilor este cea legată de concursul *Iubiți cartea*, secția metodică bibliografică a bibliotecii regionale a elaborat o lucrare

de mai mari proporții (150 de pagini) — *Ghidul concursului Iubiți cartea*, care cuprinde un material metodic despre acțiunile și formele ce se pot iniția pentru popularizarea concursului și a cărților, precum și prezentările cărților incluse în cele șase grupe bibliografice.

Și secția agricolă pregătește o serie de materiale printre care o scrisoare metodică despre popularizarea cărții agrozootehnice și despre orientarea lecturii colectivităților în sprijinul producției, mai multe jurnale vorbite pe baza broșurilor de specialitate (*Agrotehnica cerealelor păioase, Pentru o producție sporită de porumb, Îngrijirea animalelor în perioada verii* etc.), o seară tematică despre posibilitățile de extindere ale terenurilor cultivate cu viță (pe baza materialelor conferinței regionale de partid) și altele. Secția va continua să elaboreze trimestrial buletinele de informare a lucrătorilor din agricultură asupra ultimelor noutăți apărute ca și calendarul muncilor agricole (cu bibliografia respectivă).

În colaborare cu filiala Uniunii Scriitorilor, biblioteca regională va continua să organizeze întâlniri ale scriitorilor cu cititorii din diferite comune.

Anul acesta în întreaga țară se fac intense pregătiri pentru sărbătorirea celei de-a XX-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Cu ce manifestări vor împingea bibliotecile din regiune această sărbătoare?

Glorioasa aniversare a stat în atenția noastră încă de la începutul anului. Lucrătorii bibliotecii regionale au alcătuit un plan amănunțit privind acțiunile ce se vor desfășura și au început să elaboreze materiale metodice ce vor fi difuzate în întreaga regiune. Dintre acestea amintim: O seară literară intitulată *Te slăvim partid iubit*, un plan pentru expoziție de cărți *Realizări obținute de poporul nostru în cei 20 de ani de la eliberare*, o călătorie literară pe hartă *Frumusețile patriei* (în care e vorba bineînțeles și de noul peisaj industrial și de noua față a

orașelor etc.). Intenționăm să organizăm și un concurs *Cine știe, câștigă* cu trei faze pe tema *Înflorește țara mea*.

Care sînt deficiențele a căror remediere ar face ca activitatea bibliotecilor să se îmbunătățească?

În general activitatea din anul 1963 a fost îndreptată spre consolidarea rezultatelor obținute în cel de-al doilea Concurs biennial și s-a caracterizat printr-o mai strînsă legătură a manifestărilor bibliotecilor cu problemele vieții. Tocmai în acest sens considerăm că trebuie să ne concentrăm atenția și eforturile noastre, ale tuturor lucrătorilor din bibliotecile regiunii Cluj.

O deficiență ce se mai întâlnește în unele comune este slaba activitate a bibliotecilor din satele aparținătoare. De cele mai multe ori acestea sînt neglijate și de către organele raionale în ceea ce privește munca metodică. Nu întotdeauna s-a controlat cu destulă răspundere cum folosesc bibliotecile materialele metodice, cum sînt acestea adaptate și aplicate la specificul comunei respective. Generalizarea în toată regiunea a unor acțiuni și manifestări reușite ca: planurile de lectură individuală (Lopadea Nouă, Ileanda) și pe ramuri de activitate (Iclod, Minăstireni, Mica) sau consfătuirile cu cititorii (Fărău, Cițcău, Ileanda, Nimigea), aducerea bibliotecilor din Cornești, Satu Nou, Chiuești, Cizer, Tămaș, Sutor, Dolu, Cămărașu, Așchileu Mare, Căian, Rus la nivelul bibliotecilor fruntașe, organizarea la toate bibliotecile a unor manifestări care să sprijine dezvoltarea gospodăriilor agricole colective și să urmărească ridicarea nivelului profesional al colectivităților, ca și îmbunătățirea modului de desfășurare a concursului „Iubiți cartea” (despre care am amintit mai înainte) sînt alte obiective care trebuie atinse pentru a obține rezultate superioare în cel de-al treilea Concurs biennial care se desfășoară în acest an.

VLADIMIR PANĂ

In sala de lectură a bibliotecii comunale din Sarmisegetuza, raionul Hațeg

ROADELE STUDIULUI

Sala mare a școlii din Ormeniș era plină de oameni. Ascultau atenți pe oaspeți — bibliotecara și colectivității din comuna Apața veniți să le împărtășească din munca și realizările lor. Solii unei gospodării tinere și ai unei biblioteci bune aveau ce să le povestească.

Din scurtele expuneri ale președintelui și brigadierului zootehnic, colectivității din Ormeniș au aflat, la această întâlnire, despre drumul parcurs de gospodăria colectivă vecină în numai doi ani de existență, despre felul cum muncesc colectivității din diferite sectoare pentru continua întărire a gospodăriei și cum se străduiesc să dobîndească cunoștințele necesare muncii lor citind cărți agrozootehnice. Bibliotecara Clara Matis le-a vorbit sătenilor din Ormeniș despre preocuparea bibliotecii și a colectivității ei de a veni în ajutorul colectivităților, recomandîndu-le cărți legate de îndeletnicirea lor și organizînd manifestări de masă cu cititorii pe marginea acestor cărți. (Anul trecut biblioteca din Apața a difuzat 725 de cărți agricole și zootehnice în timp ce la Ormeniș au fost împrumutate numai 394 asemenea cărți, deși comunele respective au aproape același număr de locuitori).

Cu mult interes l-au ascultat colectivității din Ormeniș pe ciobanul fruntaș Ioan Șerban. El le-a arătat cum încă din primul an al gospodăriei, crescătorii de oi din Apața au reușit, aplicînd metode înaintate de muncă, să realizeze venituri mari, cele 350 de oi cumpărate la început plus cei 280 de miei obținuți de la ele rămîind ca un

cîștig net. Azi gospodăria are 742 de oi. Le-a povestit cum a început el să citească cărți de specialitate. Apoi le-a vorbit despre cărțile pe care le-a studiat (*Cartea crescătorului de ovine, Îngrășarea oilor la pășune și în stabulație, Sporirea și îmbunătățirea producției de lînă fină și semifină, Lucrările de selecție în crescătoriile de ovine pentru pielicele, ș.a.*) despre învățămintele culese din ele și felul în care le-a aplicat în munca lui de toate zilele.

Oaspeții din Apața și colectivității din Ormeniș au discutat despre necesitatea dezvoltării avutului obștesc al gospodăriei, despre căile de sporire a producției animale, despre cărțile pe care le-au citit sau pe care au de gînd să le citească în viitor. După această întâlnire circa 20 de colectivități au și împrumutat pe loc din cărțile expuse la standul amenajat de către bibliotecara Aurelia Șerban din Ormeniș, iar mulți dintre ei au consultat listele cu recomandări de cărți pentru crescătorii de animale.

Peste cîteva zile aproape 200 de colectivități din comuna Cața ascultau la cîminul cultural pe Ion Simion, vicepreședintele gospodăriei din Homorod, care le vorbea despre dezvoltarea sectorului zootehnic din gospodărie. Venise aici cu bibliotecara Valeria Pop și cu mulgătorii fruntași Ion și Constantin Oancea. Oaspeții din Homorod au înfățișat, la acest schimb de experiență, cîteva din realizările lor în creșterea animalelor, cum au reușit ei să obțină, anul trecut, din prăsilă proprie, 292 capete viței, 399 porci și 1 677 miei, cum

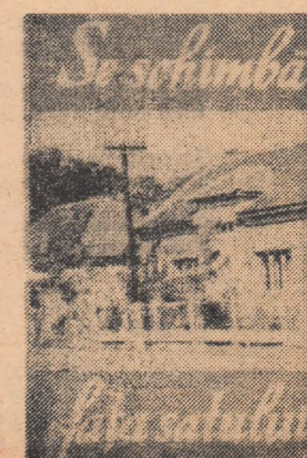
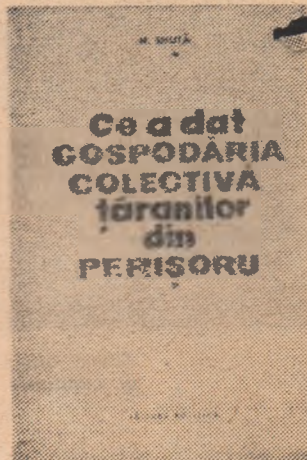
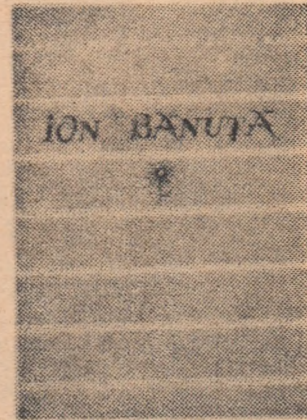
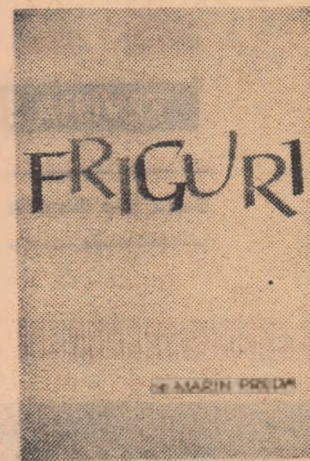
a contribuit la aceste rezultate faptul că îngrijitorii de animale din Homorod citeau cu regularitate cărți legate de îndeletnicirea lor. (Anul trecut colectivității din Homorod au împrumutat de la bibliotecă 736 cărți agricole și zootehnice). Îngrijitorul fruntaș Constantin Oancea a arătat colectivităților din Cața ce ajutor a însemnat pentru munca sa citirea cărților despre creșterea animalelor. A amintit de învățămintele dobîndite din cărțile: *Cum se pot obține 3 800 litri lapte pe cap de vacă furajată, Pășunatul rațional al animalelor, Organizarea și tehnica selecției de taurine* ș.a.

Colectivității din Cața au ținut să cunoască și alte lucruri din experiența crescătorilor de animale din Homorod. Brigadierul Ioan Văsi s-a interesat de organizarea muncii în sectorul zootehnic. Unii au cerut lămuriri despre însămînțările artificiale, iar alții au întrebăat despre întocmirea rațiilor de furaje în raport cu producția de lapte, despre îngrijirea și creșterea vițelilor. Discuțiile s-au încheiat cu un schimb de păreri asupra cărților citite și, mai ales, asupra felului cum folosesc în munca lor învățămintele desprinse din aceste cărți.

Cele două manifestări organizate în cadrul ștafetei crescătorilor de animale cu sprijinul și participarea bibliotecii raionale din Rupea au stîrnit un interes deosebit în rîndurile participanților, oferind totodată învățăminte în vederea unei și mai bune organizări ale acestor acțiuni în viitor

R. IARAI

Ce să citim

VALOAREA EXPERIENȚEI

Convorbirea noastră se poartă într-un cadru adecvat. Pereții încăperii sînt tapisați cu grafice redînd dinamica gospodăriei, pe sectoare și în ansamblu. Le parcurem și întregim astfel drumul continuu și ascendent al gospodăriei agricole colective din Potlogi-Titu, încă din primul său an de existență (1961). Ceea ce a reieșit de altfel și din discuția pe care am avut-o cu Mihail Petria, președintele gospodăriei, inginerul agronom Tudor Constantin și Ion Popescu, director al căminului cultural. Președintele ne relatează, (hai să-i zicem) un amănunt care ne convinge din capul locului în privința „ritmului Potlogilor”. În anul trecut gospodăria colectivă a realizat un supliment de 1700 000 lei peste venitul planificat. Și fiindcă faptul iese din sfera obișnuitului așteptăm nerăbdători explicații. Președintele, primul care ia cuvîntul, se grăbește să ni le dea.

Mihail Petria. Cînd lupti și cu seceta depășirea de producție e nespe-rată. La început, producțiile dobîndite ne-au surprins și pe noi. La grîu, sporul la fiecare hectar a fost de 230 de kg. Pe întreaga gospodărie 117 tone. La porumb boabe, 510 kg în plus de pe fiecare hectar (339 tone de gospodărie), la sfeclă, 2,6 tone depășire la hectar etc. Mai adăugați și legumicultura unde, de asemenea, au fost spori de producție.

Inginer agr. Tudor Constantin (făcînd completarea de rigoare). Mecanizarea lucrărilor într-un grad mare, organizare riguroasă, lucrările de calitate stau la originea acestor rezultate. Am ajuns, ceea ce se cheamă cu un cuvînt mult rîvnit, „frunțași”.

— E cu atît mai meritoriu cu cît, după cum știm, lucrurile s-au petrecut foarte repede, în numai trei ani.

Mihail Petria. Avem de acum o experiență proprie verificată de rezultatele pe care le-ați văzut. Trebuie să spun însă că ne-am îmbogățit-o și cu ce am luat de la alții mai avansați ca noi. Și nu încetăm să facem acest lucru.

Inginer agr. Tudor Constantin. Am trimis pe Petre Zăvoianu, unul dintre ingrijitorii noștri de animale, să studieze experiența mulgătorilor frunțași de la G.A.C. Florești. Există acolo un lot de 12 „perumbițe”. Au fost luate cu titlu de experiență de la 12 gospodării colective din raion. Ele aveau,

la sosire, o producție de 3 litri lapte zilnic. Au fost aduse, printr-o îngrijire exemplară, în respectul recomandărilor științei, la 10 litri zilnic. În tot timpul acesta fermele de la Florești au fost o școală a mulgătorilor. Acolo a învățat și Petre Zăvoianu al nostru.

Ion Popescu, directorul căminului cultural, intervine dînd o definiție pe care parcă o așteptam! „Experiența are valoare întreagă, autentică atunci cînd circulă”. Și tot dînsul a însușit definiția cu un exemplu care apare în mod frecvent în planul de acțiune al căminului cultural; tribuna schimbului de experiență.

La ultima „tribună” tovarășul inginer agronom a expus la căminul cultural tema: „Asigurarea masei verzi pentru păsări la G.A.C. Grindu-Urziceni”. Ce s-a întimplat la scurtă vreme după expunere, merită desigur știut. Pentru îmbogățirea hranei păsărilor cu substanțe proteice se pun, după cum se știe, la incolțit semințele de orz și ovăz. Așa se proceda la noi. Abia incolțite însă, ingrijitorii, mînați de o grabă inutilă, le și dădeau la păsări. Cei de la Grindu lăsa-u să crească firul verde pînă la 20 de cm. Cantitatea de masă verde era astfel mai mare. Am socotit aceasta un procedeu bun. S-au pus încă din iarnă semințe la incolțit pe tăvi așezate în stelaje. Le-am introdus în rație cînd au ajuns la înălțimea cunoscută. S-a observat imediat o creștere a apetitului la păsări. Aveau... iarbă în februarie.

— Vorbeați de o experiență proprie. După cum am aflat, ați oferit-o cu dăruire și vecinilor.

Mihail Petria. Vecinii sînt cei de dincolo de Argeș, colectivității din Vinătoarii Mici. Am fost în ianuarie acolo, eu, brigadierii, inginerul agronom. Am făcut un schimb de păreri cu durată de o zi. Nu povestesc aici tot filmul zilei. Un singur lucru ne-a reținut în mod deosebit atenția. La Vinători calitatea furajării lasă oarecum de dorit. O primă măsură pentru viitor este că au și hotărît să irige în anul acesta o suprafață mare cu lucernă în Valea Neajlovului. Dar ce persistă încă sînt anumite lipsuri în organizarea muncii la grajd. Am observat că aici se lucrează oarecum de-a valma. Adică mulgătorul care obține 100 de litri zilnic și cel care

obține 50, după muls toarnă laptele în aceleași vase și cu asta basta. Nu e bine — le-am zis. — Ce stimulent are cel cu producție mare să-și repete performanța, ca și codașul să-l ajungă? Le-am explicat mecanismul, destul de simplu de altfel, al retribuției suplimentare.

— Dumneavoastră așa procedați? Inginer agr. Tudor Constantin. Cine ne vizitează grajdurile de vaci surprinde, dacă nu e pregătit, o situație curioasă. Mulgătorii Petre Zăvoianu și Dumitru Marin trec în luna ianuarie, respectiv cu 400 de litri și 600 de litri peste producția planificată, în

Pe lângă îndrumarea primită de la cei mai experimentați, progresul învățăcelilor este acționat și de cointeresarea în obținerea unei producții sporite care le asigură un câștig material mai mare. Acesta este efectul retribuției suplimentare.

— Remarcăm un oarecare decalaj și în producția brigăzilor de cîmp. Brigada a patra, de pildă, a realizat la porumb în anul trecut o depășire de o tonă la hectar, în timp ce brigada a cincea e cu 300 de kg sub plan.

„...Munca brigăzilor de cîmp — intervine din nou Ion Popescu, directorul căminului, a inspirat unul din programele de succes ale brigăzii artistice de agitație. El este brodat pe cunoscuta idee de concurs „Cine știe, răspunde”. Cu îngăduința dumneavoastră aș reda o mostră. Examinatorul: „...Următoarea întrebare: la porumb producție mare / cum putem obține oare?” Răspunsul amintește de o suprafață de porumb neirigat, care a dat o producție de 5 000 kg la hec-

Lucrări în răsadnițe la G.A.C. Adunați-Copăceni, regiunea București

timp ce la celălalt capăt de grajd, alți ingrijitori ca Dinu Nicolae, Staicu Gheorghe și Ion Stanciu n-au realizat încă producția planificată. Și totuși nu-i putem socoti codași. Asta se poate vedea și din evoluția lor. Cu cîteva luni în urmă, cînd au luat laturile în primire, diferența de producție era mult mai mare. Ea s-a micșorat treptat, ajungînd astăzi cu puțin sub cifra de plan. Este vorba așadar de lipsă de experiență, pe care o rezolvăm în felul următor. Chiar acolo în grajd, Petre Zăvoianu și alții le arată practic cum se face mulsul rațional. Apoi trec elevii la muls și asistă „profesorii”. Practic se desfășoară și ingrijirea și furajarea. În ultimele luni cei trei au săltat producția cu 200 de litri. Perspectivele sînt așadar optimiste.

tar și de întreg complexul de metode aplicat aici.

Agrotehnica porumbului e prezentată, după cum se vede, în cuplete. Agrotehnica grîului îmbracă aceeași haină în melodia: „Grișor de Bărăgan: ...primăvara te-om grăpa / cu azot te-om îngrășa / te-om plivi de buruieni...”

— Este exact ce-i trebuie în acest an grîului gospodăriei din Potlogi.

Programul brigăzii de agitație este la urma urmei descrierea cu mijloace specifice a celor mai bune metode din munca brigăzii a patra de cîmp și, firește, a brigadierului ei, Nicolae Dobre. Brigada artistică devine ea însăși în acest fel o tribună a schimbului de experiență.

V. TOSO

DIN POȘTA SĂPTĂMÎNII

CARNET CULTURAL

Îmbrăcați în frumoase costume oltenesti, cei doisprezece flăcăi și fete apar pe scenă, umplînd-o de cîntec și voie bună...”

Așa începe corespondența ce ne-a trimis-o Nicolae Miron din comuna Oteșani, raionul Horezu, regiunea Argeș, și care e intitulată „Brigada tinerilor entuziaști”.

Acești „tineri entuziaști” — așa cum li denu-meste corespondentul nostru pe membrii brigăzii artistice de agitație din comuna Horezu — se bucură de multă apreciere în rîndul sătenilor, datorită faptului că ei prezintă cu regularitate spectacole interesante. După succesele pe care le-au înregistrat cu programele: *Satul nostru înflorește*, *Cartea ne e soră bună*, au prezentat, de curînd, noul spectacol *În jurul unui pom fructifer*. Și acest spectacol care e închinat cetățenilor Gheorghe Miuță, Ion Dînescu, Vasile Lungu, Ion Manea și altora, evidențiază la îngrijirea celor 28 000 de pomi fructiferi plantați pe dealurile comunei, a fost primit cu vii aplauze de spectatori.

Din comuna Belinț, raionul Lugoj, corespondentul Vasile Cica ne-a trimis o știre care ne-a bucurat mult. Aici a luat ființă a doua brigadă artistică de agitație. După ce a prezentat spectacole pe scena căminului cultural din comună, noua brigadă artistică a participat la faza intercomunală a celui de-al VII-lea concurs, desfășurat în comuna Hodoș.

Activiștii culturali din comuna Belinț merită toate felicitările pentru această preocupare și le dorim noi succese în activitatea viitoare.

Duminică 15 martie, la căminul cultural din comuna Barcea, raionul Tecuci, s-a desfășurat Festi-

valul regional de teatru. În cadrul acestui festival artiști amatori din comuna Barcea au prezentat piesele: *Munte cu munte se întîlnește* de V. Porumbescu, *Plodia* de V. Munteanu și *Asta e nora care o vreau* de Radu Boureanu.

Celor 450 de spectatori — după cum ne relatează Emil Pungă — le-au plăcut piesele, aplaudînd la scenă deschisă interpretarea artiștilor amatori.

Corespondentul nostru Radu Felecan ne informează că formațiile profesionale din Bacău au dat cîteva spectacole în comunele regiunii. Astfel, orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat din Bacău a prezentat concerte la căminele culturale din Săbăoani și Cordon, raionul Roman. Cei peste 1 000 de participanți la cele două concerte ale Filarmonicii, au urmărit cu mult interes jocurile: *Hațegana* și *Bătuta* din Suita I de Achim Stoia, *Dans țărănesc* de C. Dumitrescu, uvertura la *Nunta lui Figaro* de W. A. Mozart, precum și cîntecele pentru voce cu acompaniament de orchestră: *Duce-m-aș și tot m-aș duce* de E. Monția, *Șapte babe blestemate* de I. Runcu, *Se aprind luminițe în satul meu* de Toma Parascivescu și altele.

Prezentarea făcută de secretarul muzical a înlesnit colectivității înțelegerea conținutului lucrărilor, îmbogățindu-le în același timp cunoștințele despre viață și creația compozitorilor programați.

Concertul prezentat de orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat din Bacău în comunele Săbăoani și Cordon a stîrnit interesul colectivității pentru muzica simfonică.

Zilele acestea sala căminului cultural din Techirghiol a devenit neîncăpătoare. Sute de specta-

tori au venit să participe la concursul *Cine știe, câștigă* organizat de bibliotecă pe tema: *Zootehnia și perspectivele ei*. Ingrijitorii de păsări Tudora Cristea, mulgătorii Alexandru Neagole, Lungu Elisabeta și Constantin Pavliuc au răspuns bine la întrebările examinatorului. Pentru a decide câștigătorii, juriul a fost nevoit să pună și întrebări de baraj. În urma acestora pe primul loc s-a clasat ingrijitorii de păsări Tudora Cristea.

Vestea aceasta am primit-o de la corespondentul nostru Constantin Mocanu din Techirghiol. El ne specifică că acest concurs *Cine știe, câștigă* a fost organizat în cadrul unui schimb de experiență între activiștii culturali din Năvodari, Mangalia și Techirghiol.

Din scrisoarea corespondentului Grigore Mirescu aflăm că și în comuna Dirmănești a avut loc un schimb de experiență între bibliotecarii din raionul Pitești. Aici a fost invitat profesorul universitar Nicolae Constantinescu, de la Institutul agronomic București, care a vorbit despre pomicultura în țara noastră. Expunerea a fost urmată de demonstrații practice.

Despre munca ce-o desfășoară bibliotecile pentru popularizarea cărților în rîndurile colectivității, despre activitatea cercurilor de cetit, ne-au scris corespondenții: Carol Bora din Craiova, Vasile Petean din Jucu (raionul Gherla), Ionel Trifu din Smîrdioasa (raionul Zimnicea), Petre Botașiu din Grăniceri (raionul Criș) și Marin Gh. Marin din Turnu-Severin.

M. CHIRCULESCU

auda munților

Cetatea Branului datează dinaintea anului 1400. Construită de către brașoveni ca un punct de apărare împotriva „pericolului” din sud, va trece curând — pe baza unui tratat de alianță încheiat cu regele Ungariei — în stăpînirea lui Mircea cel Bătrîn. Stăpînirea românească va dăinui însă puțin, doar pînă-n 1419. Cetatea va suferi schimbări, lucrări de reparație și de întărire sub domnia lui Iancu de Hunedoara. Pe aici, urmînd drumul dinspre Muntenia spre Brașov, va fi poposind în refugiul său Vlad Țepeș. Către anul 1500 Cetatea va trece în stăpînirea orașului Brașov, slujind multe secole drept vamă pentru comerțul din ce în ce mai însemnat ce avea loc între negustorii din Țara Românească și brașoveni. Rolul militar al cetății pălește, dar melegurile vor fi martori ai altor evenimente petrecute de-a lungul secolelor. Am colindat șoseaua spre Moeciu și am urcat nu o dată minunatul drum către Rucăr, privind din înălțimile Giuvalei măreția spectacolului ce și se arată către Bucegi pe de-o parte

Dincolo de curmătura Branului se află marele centru industrial al Brașovului. Este al doilea mare centru de producție în domeniul construcțiilor de mașini și de prelucrare a metalelor. Aproape cincizeci de mii de muncitori numai în acest domeniu. Aici își are sediul industria producătoare de camioane. Tot aici cea de tractoare. Dar Brașovul nou industrial se împletește cu Brașovul vechi, cu Brașovul centru al unei vechii culturi românești, cu Brașovul centru al unei activități turistice deosebite.

La începutul secolului al 16-lea, Brașovul era probabil cel mai mare oraș al Transilvaniei, numărînd fără suburbii 8 000—9 000 de locuitori, în timp ce Clujul și Sibiuul abia treceau de 6 000. Brașovul din acea vreme era un oraș bine întărit cu case de piatră, împrejmuit cu ziduri, turnuri și cu 32 bastioane.

Aici a trăit în prima jumătate a secolului al 16-lea Ioan Honterus în tiparnița căruia s-au imprimat multe cărți de pro-

cu un funicular ne vom urca sus pe Poștăvarul. De la capătul telefericului în mai puțin de o jumătate de ceas ne vom afla pe Cristianul Mare. De aici privim valea zburdalnică a Timișului, iar dincolo de dînsa, Piatra Mare ca și întinderile în depărtare ale Țării Birsei. Nu cred că mai există alt oraș în țara noastră care să fie martorul unei întretăieri de atîtea drumuri ca Brașovul.

Am pomenit mai sus de Poarta Branului, cu drumul către Țara Românească, către Rucăr și Cîmpulung, către Pitești și Curtea de Argeș. Am venit spre dînsul dinspre Făgăraș și dinspre Sibiu, admirînd peisagiile minunate care nu mai conțesc de la Șercaia pînă dincoace de Codlea. Dinspre Feldioara sosește drumul care pornind din frumoasa și gingașa Sighișoară — trece prin mijlocul uneia din cele mai întinse păduri transilvane: pădurea Bogății. Din Brașov pornește drumul spre Sfîntul Gheorghe de-a lungul văii Oltului pînă dincolo de izvoarele lui prin Bicsad, Tușnad și Miercurea Ciuc pînă-n valea Mureșului.

Tot din drumul acesta se desface drumul care trecînd prin Tîrgu-Săcuiesc — lasă în dreapta Covasna și te duce la Brețcu și de aici peste munte în Moldova la Onești. Dar legăturile Brașovului cu Moldova sînt tot așa de vechi și pe valea Buzăului pe la Prejmer, prin Întorsura și Sita Buzăului. Părăsind bătuta și cunoscuta Vale a Prahovei și îndreptîndu-te spre Ploiești prin Săcele, urmînd drumul în serpentină care la un moment dat și se pare un tunel nesfîrșit de verdeață, te bucuri la vederea piscurilor de calcar ale Ciucașului sau de popasul în zglobia așezare de la Cheia.

Vara trecută am făcut drumul pe Valea Buzăului. De data asta dinspre Brașov spre Nehoi. Iar de aici spre poalele Penteleului, la Mușa.

La Mușa, mai fusesem acum vreo cincisprezece ani. De la Nehoi o cale ferată forestieră o ia pe Valea Bîscei și nu departe mai sus de Gura Teghii se desparte în două. Una o ia pe Bîsca Mică, alta pe cea Mare învăluind de o parte și de alta Penteleul. Despre Gura Teghii aflasem ceva mai multe, ce-i drept nu prea multe, acum vreo șase ani cu prilejul unei finale de concurs, cînd echipa de aici venind cu trei generații de dansatori, ampluse scena unui teatru din București. A luat atunci premiul întîi pe țară. De curînd aflasem că cei din Gura Teghii se pregătesc de-o sărbătoare. Au cîntărit prin documente vechi, au întrebat pe cei mai bătrîni și și-au adus aminte că se împlinesc o sută de ani de cînd a luat aici ființă o echipă de dansatori.

Cu mult înainte munții care-i înconjurau pe cei din Gura Teghii erau stăpîniți de mari moșieri. Constantin Grigore Ghica era proprietarul munților Ivanețu și Cernatul. Vornicul Ion Manu era stăpîn peste Corțiu. Apoi muntele a trecut în stăpînirea logofătului Dimitrie Ioanid, a serdarului Costache Sibiceanu, a lui Enache Persescu, a lui Ștefan Borănescu. Mai erau și moșneni în divizie de la care proprietarii au acaparat multe suprafețe. Pe moșiile acestea erau mulți oameni care nici casele nu le aveau pe locul lor, ci pe loc boieresc.

Mai tîrziu, prin anul 1908, pădurile de prin împrejurimi au început a fi exploatare de către o societate străină „Goetz” și mai apoi de o alta „Foresta italo-română”. Aproape patru decenii societățile acestea au jefuit cu sălbăticie pădurile de la poalele Penteleului. Dar au trecut anii și a venit o dată cu 23 August 1944 și izbăvirea.

Am stat de vorbă cu președintele sfatului popular și cu mai mulți oameni din sat. Ne-au vorbit despre cele opt școli, dintre care trei de opt ani, de care se îngrijesc 30 de cadre didactice.

Au și patru cămine culturale din care trei, noi. Biblioteca comunală are alte trei sătești afiliate precum și optsprezece mobile în cadrul brigăzilor și echipelor din gospodărie.

Dar nu totdeauna a putut să fie așa. Căci pe vremea boierilor, clăcașii de pe moșie plăteau ierbăritul, lemnăritul, dădeau dijme în fin și în prune, iar de Sîn Petru erau obligați să dea proprietarului și cite doi pui. Oamenii, din această pricină, plecau din sat, iar alții luau calea codrului. Unul din moșierii de aici a clădit în satul Gura Teghii un conac pe locul numit mai tîrziu „În muche la han” unde veneau vizitatori străini în timpul verii de făceau băi reci în Bîsca și băi de zer cald. Despre aceste băi se spunea că au puterea să vindece pe cei bolnavi de plămîni.

Alt boier construisese în cătunul Lunca Pirciului și un hotel cu aceleași scopuri balneo-turistice.

În fața boierilor veniți aci, proprietarii au înjghebat o ceată de flăcăi care jucau

— pentru o cofă de vin — jocurile pe care ei le știau mai bine: „Hora bătrînească”, „Briul”, „Chindia”, „Romanul”, „Oița”. Pare că începuturile acestea sînt de pe la 1863. Prima „deplasare” a jucătorilor Gura Teghii după spusele celor mai bătrîni ar fi avut loc în 1864, cînd ar fi trecut Vodă Cuza prin aceste meleaguri. La aflarea acestei știri, sătenii din Gura Teghii au hotărît să trimită o „delegație” care să întîmpine pe domnitor. În acea delegație au intrat și mai mulți dansatori îmbrăcați în costume naționale. Întîlnirea cu Vodă ar fi avut loc la Poșta Cîlnău apropierea Buzăului. Apariția lui Vodă a fost salutată de mulțime cu strigăte, chiote, exclamații și cîntece. Apoi s-au cîntat jocurile naționale.

Au trecut de atunci o sută de ani. Și din Gura Teghii joacă de data asta pentru bucuria lor hora, hora bătrînească, și chindia, pregătindu-se pentru întreaga viitoare, pentru concursul al șaptelea.

CONSTANTIN PRISMA

Vedere exterioară a cetății Bran

și către Piatra Craiului pe de alta. Și de fiecare dată ne aducem aminte că pe aici, pe potecile cunoscute numai de dînsii, se refugiau țărani ascuși de pe domeniile Branului către Țara Românească. În satele acestea din jurul Branului a izbucnit războiul — mai apoi înăbușit — din 1759 și tulburările din 1784.

La 1848 brănenii ocupă cetatea, alungă pe castelan și garnizoana care păzea cetatea, instalîndu-se într-însa și declarîndu-se eliberați de iobăgie.

Întrii astăzi în castelul devenit muzeu, privești cu mirare la donjonul cu gurile lui de tragere, la turnul pulberăriei, te gîndești cu tristețe la cei închiși altădată în închisoarea de la etajul întîi și zîmbești la vederea tunului din anul 1601. Fără să vreau, îmi aduc aminte de versurile lui Minulescu:

„Plouase...
Și șoseaua-n vale,
Încercuia ca un inel
Donjonul vechiului castel
.....
Azi plouă iar la Bran...
Ce zici?...
Nu vrei să revedem șoseaua udă,
Donjonul cu ferestre mici
Și cavaleru-n zale de oțel
Ce-asteaptă dornic să ne mai audă
Bătînd în poarta vechiului castel?...”

(Plastică medievală)

Eroul filmului, Făniță, (cu care am cunoscut-o tîntă anterior în nuvela Pădurea Umbrela de soare a lui D. R. Popescu), își inchipuie că poate trăi o viață realizată rupt de familie și de întregul sat. Cînd a plecat de acasă Făniță a lăsat satul oltenesc sărac și înapoiat. Reîntors în sat și neînțelegînd esența profundelor schimbări pe care le înfățișează în satul său, unde o gospodărie agricolă colectivă înfloritoare, plină de energie, care se vrea însă „în orice chip, devine un element anacronistic”. Acestea sînt premisele de la care s-a dezvoltat filmul lui D. R. Popescu. Conflictul următor este transformarea în satul său. Să manifestările unui individualism ridicat, dorința lui de a se „chivernisi”, face cîmpul.

Printr-o atmosferă plină de verve, printr-un dialog cu o deosebită simplitate populară, creatorii filmului reușesc să realizeze un interesul spectatorului, realizînd o comedie cu certe valori educative. Oamenii contemporani, aspecte ce privesc noii conștiințe a țărănimii colective, surpris în plină vară demonstrează că trăiesc decît o dată cu timpul tău.

Scenariul gravitează cu insistență în jurul central. De aici principalele scene sînt cîteva scenerii ale peliculei. Neurminții acțiuni simultane, filmul are astfel un efect unitar. Urmărindu-l într-o figură de o satiră suculentă pe Făniță, autorii realizează un portret plin de pitoresc, un personaj care trăiește în același timp de o ușoară poezie, posibilă alături de țărani oltean. În jurul lui se desfășoară celelalte personaje, începînd cu I. I. Grigore, președintele gospodăriei, și alții, liid conturate.

Provestea vieții lui Taras Șevcenko, a cărui amintire este astăzi prăznită, la propunerea Consiliului Mondial al Păcii, pe toate meridianele globului, începe acum o sută cincizeci de ani, când în satul Morinți din fostul județ Zvenigorod din ținutul Kievului, sub acoperișul de paie al unei case umile, s-a mai născut încă un plod. Țăranul sărac Grigore Șevcenko n-avea de unde să-și închipuie că numele acestui ultim vlăstar al său va rămâne pe totdeauna săpat în inima și în conștiința poporului ucrainean. Mai degrabă s-o fi gândit cu tristețe la soarta grea care-l așteaptă pe micul Taras, pentru că atât satul Morinți cât și satele învecinate lui, aparțineau unui moșier — un german rusificat: Engelhardt, în casele căruia se vorbea franceza și polona și care, deși ofițer în garda imperială rusă, disprețuia tot ce era ucrainean și rusesc.

ajutor de bucătar ori fecior în casă. Neavind iarna de lucru învăța pe furate de la dascălul sătesc, fiind în același timp și școlar și slugă. Deprinde buchiile pe cărți bisericești, la dascăli și popi bețivi, pentru ca să nimerească ucenic la un meșter zugrav de la care și-a însușit, cu multă dibăcie, desenul.

Îndeminearea către artă și iscusința la carte au atras atenția stăpînului său — om prin excelență practic — care caută să-l facă pictor al curții sale. Așa se explică de ce în anul 1832, Engelhardt aflându-se la Petersburg, îl trimite pe Șevcenko, pe timp de 4 ani, să învețe la meșterul de pictură Șireaev.

O împlinire norocoasă îl face să fie surprins de pictorul Soșenko, noaptea, în grădina publică din Petersburg, desenînd sub razele lunii, frumoasele statui de pe alei. E prezentat lui Briullov care își dă seama de talentul tînărului iobag și în casa

tul că-și aude propriile poeme cîntate de oamenii simpli. Caracterul lor popular făcea ca ele să fie asemuite cu însăși creațiile vechi populare. În același timp e mîhnit de starea de lucruri existentă, de sărăcia mai cumplită ca nicicînd, de jugul mai apăsător ca niciodată. Și în această epocă scrie o întreagă serie de poezii remarcabile prin duritatea sentimentului de revoltă (*Caucazul, Ereticul, Testamentul, Visul*).

Marca Revoluției Socialiste din Octombrie a desferecat cumplita „închisoare a popoarelor”, a dărîmat Rusia țarilor și a moșierilor. Același cer își desface azi bolțile. Peste minunata stepă ucraineană Niprul curge la fel printre pilcure de sălcii, dar printre atîtea gorgane ce se întind de o parte și de alta a malului, a mai răsărit încă un gorgan. În el odihnește pe veci, după o viață zbuciumată, bunul Taras Șevcenko.

Taras Șevcenko

Lucrul acesta nu putea să-l știe nici Taras Șevcenko, cînd în acel 9 martie din anul 1814, a privit lumea ca rob din cea dintîi clipă a vieții sale.

Copilăria și-a petrecut-o în satul natal, sat cu căsuțe mici pierdute prin nesfirșite livezi de vișini, acolo în minunata stepă ucraineană, scaldată de apele Niprului în adîncul cărora își oglindesc ramurile pilcure de sălcii.

Rămăs orfan de amîndoi părinții la vîrsta de 12 ani, era cînd cioban cu oile, cînd argat la curte,

acestui Briullov, Șevcenko face cunoștință cu bătrînul profesor de la Academia de Artă, Venețianov și cu vestitul poet al vremii Jukovski. Noii lui prieteni fac tot ce le stă în putință pentru ca el să fie eliberat din șerbie, condiție esențială pentru a putea urma cursurile Academiei. Briullov pictează portretul lui Jukovski expunîndu-l la licitație pentru suma de 2 500 ruble, preț al rîscumpărării. Pentru această sumă la 22 aprilie 1838 Engelhardt semnează adevărînta prin care Taras Șevcenko, după 24 ani de robie, e liber.

În anul 1840 apare la Petersburg prima sa culegere intitulată *Cobzarul*, volumul cuprindea un grup de opt lucrări printre care cunoscutele balade: *Perebendea, Ivan Potkova, Noaptea lui Taras, Katerina* și altele. Răsunetul „Cobzarului” în mase e uimitor. Cartea se răspîndește neașteptat de repede. În scurtă vreme versurile devin cunoscute, iar poetul lor apreciat. Ce aduceau deosebit în lirica ucraineană aceste versuri, pentru ca poetul să-și merite dintr-o dată notorietatea?

În primul rînd un conținut cu totul nou nemaiîntîlnit pînă atunci în poezia vremii. Versurile lui Șevcenko constituie o aspră polemică la adresa poezilor premergători și contemporani care nu cunosc sufletul poporului și „văd numai țăranul nevoit să-și scoată cușma în fața boierului și să-și tînuie simțămintele ascunse în adîncul inimii jignite”.

În al doilea rînd versurile lui Taras Șevcenko s-au bucurat de o largă circulație datorită caracterului lor popular. Nu întîmplător și-a intitulat volumul *Cobzarul*. Prin aceasta a vrut să demonstreze că el urmează tradițiile sănătoase ale acelor necunoscuți cîntăreți cobzari pe care nu o dată i-a zugrăvit în baladele sale. Gorganele, ruinele, trecutul sînt în poemele lui Șevcenko mărturia viei ale luptelor și năzuințelor de veacuri.

Iubind pătimaș poporul, poetul adună materiale, documente istorice, privind trecutul Ucrainei. Un rezultat firesc al acestui nobil efort a fost și crearea marelui său poem *Haidamacii*. Prin întinderea și conținutul său *Haidamacii* reprezintă opera de căpetenie a lui Taras Șevcenko. Tema poemului e închinată luptei țărănimii împotriva șleahței poloneze care stăpînea printr-o teroare sălbatică Ucraina.

În plină ascensiune Șevcenko întreprinde cîteva călătorii prin Rusia și Ucraina, îmbărbătat de fap-

Bustul lui Taras Șevcenko din Parcul Herăstrău — București

Înainte de moarte scria :

*Iar cînd veți fi mai fericiți
În vesela și noua lume
Cu glasul bun să v-amintiți
De viața mea și de-al meu nume.*

Visul lui Taras s-a împlinit. În marea familie de popoare a Uniunii Sovietice, ca și în întreaga lume, numele lui Taras Șevcenko, datorită mesajului umanist al operei sale, este prețuit și iubit. Căci astăzi — după cum afirmă prefațatorul ediției românești a *Cobzarului*, acad. Mihai Beniuc — Șevcenko este al omenirii întregi și prin aceasta, opera sa trece în rîndul acelor valori care cimentează prietenia dintre popoare.

VICTOR TULBURE

EVA CERBU: Primăvara (linogravură a culorii)

FILMULUI „UN SURIS ÎN PLINĂ VARĂ”

Meritul principal al scenaristului, al regizorului și în special al tînărului actor sibian, Sebastian Papaiani (pe care l-am mai remarcat ca protagonist al filmului *Partea ta de vină*) rezidă în crearea acestui nou tip de erou al ecranului nostru. În interpretarea remarcabilă a lui Papaiani — pe care o semnalăm ca pe una din cele mai bune reușite actricești ale cinematografului noastre — Făniță e cînd entuziasmat, cînd înfrînt, cînd visător, cînd lucid, copilăros dar isteț, cu aroganță ce trădează de fapt timiditate, cu prefăcut cinism ce ascunde o inimă caldă, totdeauna plin de farmec și mai ales de o naturalitate care ne cucerește. Cu deosebită dezinvoltură, posedînd o mimică expresivă, Sebastian Papaiani realizează în special momentele în care Făniță încearcă să facă comerț cu oglinzi, cu ciuperci, cu gogoși... acre, cu ouă... clocite și chiar cu... idei (ce-i drept valoroase!).

Servit din plin de scenariu, Papaiani reușește să salveze și acele secvențe unde realizatorii, dorind probabil să sugereze însingurarea eroului care nu vrea să meargă în același sens cu vremea, îl pun să monologheze nepermis de mult într-un film. Tot naturalității lui Papaiani, bine îndrumat și de regie, i se datorește și faptul că trecînd peste o premisă puțin credibilă a scenariului — aceea că un tînăr care a lucrat pe diferite șantiere și în mai multe orașe n-a aflat de transformările petrecute în viața satelor și n-a reușit din această experiență de viață decît să-și dezvolte spiritul mercantilor — izbutește totuși să ne convingă de autenticitatea personajului.

Tînărul regizor Geo Saizescu, aflat la primul său lung metraj (a mai realizat în urmă cu cîteva ani comedia de metraj mediu *Doi vecini după o schiță de Tudor Arghezi*) a insistat pe conturarea unui erou complex și pe integrarea lui treptată în sinul

colectivității. Regizorul a utilizat îndeosebi planuri de mare întindere pentru a nu rupe replica — una din calitățile esențiale ale scenariului.

Imaginea într-un colorit pastelat, semnată de George Cornea, reușește să redea, în exterioare, frumusețea naturii românești, a minunatelor personaje din partea Rîmnicului Vilcei. În schimb acolo unde intervin decorurile lui Virgil Moise, avem uneri senzația că ne aflăm în Muzeul Satului.

Din restul distribuției se remarcă Dem. Rădulescu, de la un film la altul în permanentă creștere (și căruia i-am dori rolul principal al unei comedii

inspirate din viața satului), Matei Alexandru și Draga Olteanu în rolurile Petrică, Culac și Mărioara. Debutul foarte tinereii Florica Luican, în principalul rol feminin, nu ni se pare concludent, acrită nereușind să fie la înălțimea partenerului ei.

Ultima producție a Studioului București *Un suris în plină vară*, de o vervă acidă în satirizarea rămășițelor individualiste, este o comedie tinerească și optimistă care se bucură de adevărate spectatoriilor.

V. DRUMARU

Cadru din film

METEOROLOGIA

ÎN SPRIJINUL AGRICULTURII

Orice plantă, pentru a putea trăi are nevoie de anumite condiții de climă și sol, condiții ce au influență hotărâtoare, atât asupra creșterii și dezvoltării ei. De aceea, oamenii care cultivă plantele pentru nevoile lor s-au străduit din cele mai vechi timpuri să cunoască nu numai solul în care cresc plantele, ci și felul cu care se produc diferitele fenomene meteorologice (furtuni, grindine, ploi, zăpezi) și care este influența acestor fenomene asupra mersului recoltei.

Mersul vremii și recoltele

Prin vreme se înțelege acțiunea simultană a temperaturii, umidității, vântului, precipitațiilor etc., la un moment dat într-un anumit loc. De ea depind într-o mare măsură surplusul sau deficitul de recolte ca și calitatea produselor obținute, cum ar fi conținutul în gluten al cerealelor, amidonul din cartofi sau zahărul din sfeclă, fructe și struguri.

Dintre elementele numeroase ce caracterizează vremea, cele mai importante sunt: lumina, temperatura și apa care exercită o influență deosebită asupra vieții plantelor, iar o altă grupă o formează: vântul, grindina, bruma, chiciura etc. Datorită luminii, de pildă, plantele au posibilitatea să-și fabrice substanțele de rezervă, care de fapt constituie scopul cultivării lor. Acumularea zahărului în sfeclă de zahăr, în fructe și struguri, a amidonului în cartofi, a glutenului în boabele de grâu etc., este posibilă numai sub influența luminii. Lumina are o mare influență asupra cantității și calității producției. Astfel în cazul zilelor înorate acest proces este îngreunat și se reduce conținutul de zahăr al fructelor, amidonul din cartofi, nutrețul va avea fibre tari și va fi greu comestibil.

Între factorii meteorologici cei mai însemnați, apa este vitală nu numai pentru plante, dar și pentru celelalte organisme. Consumul de apă este diferit pe faze de vegetație și pe specii de plante. De exemplu, grâul consumă mai multă apă în faza de înfrățire, coacere în pirgă etc. Porumbul consumă mai multă apă în faza de coacere în lapte decât în celelalte faze.

Fenomene dăunătoare agriculturii și aportul meteorologiei în lupta cu ele

Primăvara, când viața pulsează din nou și gingașii muguri sînt gata să înflorească se produc uneori fenomene meteorologice dăunătoare care vătămă anumite organe ale plantelor. În această perioadă rezistența față de temperaturile scăzute fiind mult micșorată, înghețurile tirzii de primăvară atrag după sine vătămări de diferite grade. La fel de periculoase sînt și înghețurile timpurii (de toamnă) care distrug în special organele asimilatoare (frunzele) și fructele neajunse în stadiul de maturitate, diminuînd cantitatea și calitatea producției.

Observînd din timp evoluția anumitor factori ai vremii, meteorologii pot prevedea perioadele de îngheț pe care aducîndu-le la cunoștința cadrelor din agricultură, ceea ce permite luarea din timp a măsurilor de protecție a culturilor. De exemplu, pregătirea grămezilor fumigene, încălzirea sau udarea solului sau chiar adăpostirea plantelor.

Meteorologii, care stabilesc evoluția probabilă a vremii, avertizează din timp și perioadele de secetă creînd posibilitatea luptei contra ei.

Se știe că evoluția bolilor la plante este strîns legată de mersul vremii. Astfel, cunoscînd condițiile de dezvoltare a manei la vița de vie în funcție de factorii vremii se poate avertiza din timp un eventual atac, lucru ce permite efectuarea măsurilor de prevenire (stropirile).

Insemnătatea prevederii vremii

Ideea prevederii vremii i-a preocupat și-i preocupă permanent pe oameni. Din nevoia de a apăra la timp culturile, de a preveni anumite calamități, de a lupta cu succes împotriva tuturor fenomenelor meteorologice dăunătoare, este necesară cunoașterea din timp a evoluției lor în viitor. Prin metode științifice tot mai perfecționate s-a ajuns la prevederea cît mai reală a vremii. Un rol deosebit de important în prevederea vremii îl vor avea sateliții artificiali ai Pămîntului. Astfel, pe

baza colaborării sovieto-americane vor fi lansați sateliți artificiali meteorologici, care vor face ca buletinele de „timp probabil“ să fie înlocuite cu buletine de „timp sigur“.

În momentul de față în țara noastră, meteorologii serviciului sinoptic sînt cei ce studiază evoluția factorilor meteorologici și prevăd mersul prealabil al vremii în toate regiunile geografice ale țării. Întocmirea acestei prevederi cuprinde o mulțime de observații meteorologice și calcule matematice complicate. Astfel sînt efectuate observații amănunțite (cu aparatură specială sensibilă) asupra fiecărui factor meteorologic în parte. De asemenea se studiază și stratul superior al atmosferei prin radiosonde, stabilindu-se caracteristicile maselor de aer etc. Observațiile meteorologice a stațiilor

din întreaga emisferă nordică sînt transmise specialiștilor acestui serviciu, care le trec pe hărți geografice. În continuare aceștia analizează amănunțit și interpretează mersul prealabil al vremii.

★
Pentru a lupta contra elementelor meteorologice dăunătoare (seceta, grindina, ceața etc.), meteorologii specializați în fizica atmosferei studiază structura norilor, pentru a-i putea influența în activitatea lor.

Astfel se studiază însămînțarea artificială a norilor cumulonimbi cu iodură de argint pentru a declanșa ploi în regiunile unde dorim, iodura de argint ajutînd condesarea vaporilor de apă. În acest sens s-au făcut experiențe în masivele Bucegi și Ceahlău, obținîndu-se unele rezultate în provocarea ploii artificiale.

Se fac de asemenea experiențe de risipire a ceții, lucru deosebit de important pentru agricultură în perioadele de înflorire a plantelor, deoarece zilele ceptoase stingheresc acest proces. Umiditatea atmosferică mare umezește, fixează polenul care nefiind transportat germinează pe loc și fără efect. Pentru risipirea ceții se folosesc diferite substanțe ca propanul, bioxidul de carbon etc. Se studiază de asemenea posibilitatea preîntîmpinării căderilor de grindină. În acest scop se folosesc diferite procedee dintre care amintim pe cel al fuzelor meteorologice, niște rachete de dimensiuni mici — $\frac{1}{2}$ m, — care se înalță pînă la circa 3 km și, lansate în anumite momente, împrăștie norii de grindină.

E. SOCOL
Institutul Meteorologic
București

START ÎN PRIMA SPARTACHIADĂ REPUBLICANĂ

În întreaga țară, în cadru festiv, s-a deschis la 1 martie marea competiție sportivă a anului 1964 — SPARTACHIADA REPUBLICANĂ, eveniment sportiv prin care sportivii noștri cinstesc cea de a XX-a aniversare a eliberării patriei noastre.

Spartachiada republicană are menirea să cuprindă în întreceri atât masele de tineri care fac primii pași în sport cît și pe sportivii cu o pregătire avansată, cei care au ajuns la nivel de performanță.

Spartachiada republicană este, în același timp, un mijloc important de întărire a sănătății oamenilor muncii și de ridicare a capacității lor de muncă. Întrecerile Spartachiadei vor ajuta la depistarea și selecționarea de elemente talentate pentru activitatea sportivă de performanță, la ridicarea continuă a măiestriei, precum și la îmbunătățirea recordurilor pe asociație, raion, regiune, a celor republicane, europene și chiar mondiale. Spartachiada republicană, în special etapele de mase (pe asociații sportive, raion, oraș) va îmbina într-un mod armonios întrecerile sportive cu manifestările culturale-artistice, cu jocurile atractive și educative, care vor constitui un minunat prilej de destindere și odihnă activă pentru oamenii muncii.

Această competiție sportivă de masă și de performanță se va încheia în ajunul mării sărbători naționale a poporului nostru — 23 August — cu desfășurarea întrecerilor finale pe țară și printr-o grandioasă demonstrație: PARADA SPORTURILOR.

Este important de știut că în cadrul Spartachiadei republicane se vor organiza întreceri finale pe țară la 14 ramuri sportive: atletism, baschet, box, ciclism, fotbal, gimnastică, haltere, handbal, volei, natație, lupte, motociclism tenis de masă și aviație sportivă. În etapele de masă se pot organiza concursuri și la oină, popice, șah, tir, turism și alte ramuri de sport.

Un rol extrem de însemnat îl va avea Spartachiada republicană în ceea ce privește angrenarea tineretului de la sate, în practicarea sistematică și organizată a exercițiilor fizice și sportului. Spartachiada republicană va permite intensificarea muncii ce se desfășoară în toate satele patriei noastre pentru largirea caracterului de masă a sportului atât de îndrăgit de tineri ca și de vîrstnici. Această activitate sportivă multilaterală, susținută temeinic pînă jos, în cel mai mic și mai îndepărtat cîtun va fi strîns legată de viața culturală a satelor. Astfel în zilele de sărbătoare, la locurile unde se desfășoară tradiționalele hore țărănești, în curtea căminului cultural sau la baza sportivă a comunei să se organizeze întreceri sportive cu caracter atractiv și recreativ.

Înțelegînd aceste importante sarcini menite să dezvolte activitatea sportivă la sate, consiliile asociațiilor sportive au luat măsuri din timp pentru ca deschiderea festivă a Spartachiadei republicane să intrunească toate sufragiile. În raioanele Fetești, Urziceni (reg. București), Băilești, Caracal (reg. Oltenia), Pașcani, Iași (reg. Iași), Lugoj, Arad (reg. Banat), Cîmpulung Muscel (reg. Argeș), Hirșova și Tulcea (reg. Dobrogea) și în marea majoritate a raioanelor, ca urmare a măsurilor organizatorice și tehnice luate, a realizării unei mai bune mobilizări a tineretului, a colaborării intense cu căminele culturale și cu comisiile de organizare a Spartachiadei, s-a înregistrat în fișe un număr mare de par-

ticipanți. Participarea unor numeroși tineri și tinere, oameni de diferite vîrste și pasiunea cu care fiecare întrecere și probă a fost disputată confirmă faptul că marea competiție republicană de masă a fost primită și îmbrățișată cu entuziasm. Fără îndoială că cifra de 4 000 000 de participanți la Spartachiadă — cifră propusă ca angajament de organele și organizațiile sportive — va fi realizată și chiar depășită.

De pildă, în satele regiunii Suceava pînă la 10 martie s-au întrecut peste 17 000 de tineri în întrecerile Spartachiadei, iar alți numeroși participanți la această mare competiție de mase au îndeplinit normele pentru cucerirea Insignei de polisportiv.

Desigur că sînt numeroase forme și mijloace care pot fi folosite pentru antrenarea în întreceri a unui număr cît mai mare de tineri de la sate. Aceasta însă este în funcție de felul cum consiliile asociațiilor de la sate, căminele culturale, casele raionale de cultură înțeleg să-și desfășoare munca, să colaboreze pe tărîmul activității cultural-sportive.

Succesul deplin al competiției depinde de modul cum consiliile asociațiilor sportive de la sate vor organiza concursurile la nivelul secțiilor și întreprinderilor locale, în brigăzile din cadrul G.A.C., G.A.S. sau S.M.T., în clasele școlilor etc. Consiliile asociațiilor sportive, organizatorii principali ai etapei I a competiției, au datoria să colaboreze strîns cu organizațiile U.T.M., sindicale, comisiile de femei, conducerea căminelor culturale și cele ale școlilor, pentru ca mobilizarea la întreceri să fie cît mai cuprinzătoare, în așa fel încît nici un iubitor al sportului, tînr sau vîrstnic, să nu rămînă în afara întrecerilor Spartachiadei republicane.

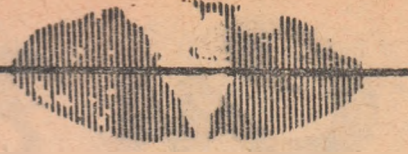
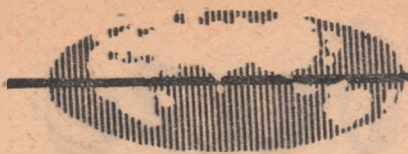
Este, de asemenea, bine ca întrecerile în cadrul Spartachiadei să fie împletite cu competiții organizate în cadrul unor „duminici culturale-sportive“ cu prilejul cărora să se desfășoare întreceri pentru atribuirea titlului de „cel mai puternic“, „cel mai iute“, „cel mai rezistent“ tînr din sat.

Nu este rău ca, în interesul bunei desfășurări a tuturor întrecerilor, consiliile asociațiilor să ceară consiliilor raionale sau regionale să trimită, pentru a sprijini mișcarea sportivă la sate, antrenori, profesori de educație fizică, instructori voluntari, cadre de nădejde ale mișcării noastre sportive, care au o bogată experiență în organizarea competițiilor de masă și care pot da un ajutor tehnic și organizatoric eficient.

V. GRĂDINARU

La punctul meteorologic al stațiunii I.C.H.V. Drăgășani, regiunea Argeș, operatoarea de serviciu controlează termometrele de aer.

NOTE

25 000 de entuziaști

A devenit o tradiție în U.R.S.S. ca studenții diferitelor facultăți să muncească pe pământurile destelenite. 25 000 de studenți au cerut până acum să plece în aceste ținuturi. Delegații institutelor au fost deja la „fața locului”, ei au precizat ce anume vor munci aici studenții, au încheiat contracte etc. Astfel, studenții de la Institutul de Energetică din Moscova s-au angajat să pună în practică mai mult de 100 de proiecte, lucrări ce valorează aproape două milioane de ruble. Viitorii medici vor munci în calitate de infirmieri. Studenții anului trei de la Institutul de transporturi auto și de mecanică auto vor munci ca șoferi.

Entuziasmul în muncă al tineretului sovietic a devenit un fenomen obișnuit. Acest tineret, crescut de partid, nu cunoaște o fericire mai mare decât aceea de a munci pentru binele Patriei sovietice.

Cenușăreasa cenușăresei

Alocațiile pentru problemele de învățământ, cultură, sănătate, ocupă un loc de cenușăreasă în bugetul Franței. Fondurile bănești, vărsate cu dărnicie pentru scopuri militare, nu mai ajung să satisfacă și necesitățile sociale și culturale. Învățământul, în special, se resimte în mod grav de pe urma unei asemenea politici. Iar dintre toate formele de învățământ, cel agricol este cel mai năpăstuit. Gazeta franceză, „La Terre”, a publicat un studiu asupra acestui învățământ. Iată ce arată cifrele: În fiecare an, 150 000 de copii de agricultori ating vârsta de 14 ani. Foarte puțini dintre aceștia reușesc să urmeze ciclul complet al învățământului de cultură generală. Din 477 000 de elevi care au frecventat cursurile școlii de cultură generală, doar 46 000 au fost copii de agricultori (adică 10 la sută). Primele două cicluri ale liceului au cuprins 662 000 de elevi, dintre care doar 42 000 au fost copii de țărani.

Cifrele acestea au fost culese din cataloagele anului 1960. Lucrurile nu stau însă mai bine nici în 1964. Dimpotrivă. Cu toate declarațiile repetate ale oficialităților, cum că o agricultură modernă are nevoie de cadre specializate, nu s-a făcut nimic, sau aproape nimic pentru a crea tinerilor de la țară posibilitatea de a primi o instrucție agricolă. În anul 1963 au terminat diferite forme de învățământ agricol mediu și cursuri agricole cu caracter sezonier ceva mai mult de 24 000 de elevi.

După cum se vede, instrucția agricolă din Franța poate fi caracterizată ca o cenușăreasă a unei cenușărese...

De ce își vînd copiii?

O publicație americană, „Newsletter”, scria cu ceva timp în urmă despre descoperirea în Italia a unor bande care se ocupă cu cumpărarea și vânzarea de... copii. „Se consideră — arăta Newsletter — că sute de copii au fost vinduți de țărani săraci, uneori pentru sume extrem de mici, unor bande de traficanți care operează la Roma, Neapole sau Geneva”. Citind declarația unui membru al poliției italiene, revista arată că „în regiunile sărace din sudul Italiei, un copil poate fi cumpărat tot așa de ușor ca și o sticlă de vin”.

De ce vînd țărani italieni copii?

De bună seamă că nu de voie, ci de nevoie. Înfăptuirea reformei agrare în Italia se târăgănează de atîta vreme! Cu fiecare generație de tineri, pămîntul aflat în mâinile țăranilor devine tot mai puțin. Iar dacă un țăran nu-și poate hrăni copiii, ce se vor face aceștia cînd vor crește mari? Nimic bun nu-i așteaptă. Revista elvețiană „Tribune de Geneve” scria nu de mult despre rezultatele unui sondaj efectuat în rîndurile tinerilor agricultori italieni. 73 la sută din tinerii interogați au declarat că și-ar părăsi pămînturile imediat dacă ar avea prilejul. Totuși, cea mai mare parte dintre aceștia au precizat că ei ar rămîne pe loc dacă venitul lor ar crește într-un mod satisfăcător.

Tinerii italieni știu că, părăsindu-și satele, nici în orașe nu-și pot făuri o soartă mai bună. Cu atît mai puțin îi atrage pe tineri perspectiva emigrării în țări străine. Destui s-au întors din pribegie, mai săraci decît au plecat, povestind celor de acasă cum au fost mințiți, la ce muncă de rob și la ce viață de mizerie au fost supuși.

Ce le rămîne atunci de făcut tinerilor agricultori italieni? Participarea lor tot mai masivă la demonstrațiile și grevele muncitorilor agricoli, la mișcarea țărănească pentru reforma agrară demonstrează că ei au ales calea luptei pentru o viață demnă, îndestulată.

Prin țările lumii

CĂLĂTORIND PRIN CUBA

Călătoream spre domeniul popular „Jose Smit”, o întreprindere agricolă ca multe altele din Cuba. După un răstimp mașina a cotit de pe șoseaua principală și s-a oprit dinaintea unei clădiri lungi de cărămidă. Era o fermă de porci. Primul țăran care ne-a ieșit înainte aici era un bărbat tînăr, cu o pălărie largă pe cap și cu un pistol mare la șold. Omul ne-a strîns mîna cu multă demnitate și s-a prezentat: Cordoba, responsabilul fermei de porci.

Cît de mult se deosebea omul acesta mîndru de țărani de altădată din Cuba burgheză!

— Acum noi muncim cu amîndouă brațele, ne-a spus el. Înainte (și aici ne-a arătat mîna dreaptă) brațul acesta nu-mi aparținea, era al patronului. Trăiam numai din brațul stîng. Acum muncesc pentru mine cu amîndouă brațele...

Apoi a venit vorba despre producția domeniului popular.

— Avem o gospodărie universală, ne-a lămurit Cordoba. Cultivăm orez, cartofi, banane, trestie de zahăr, mei.

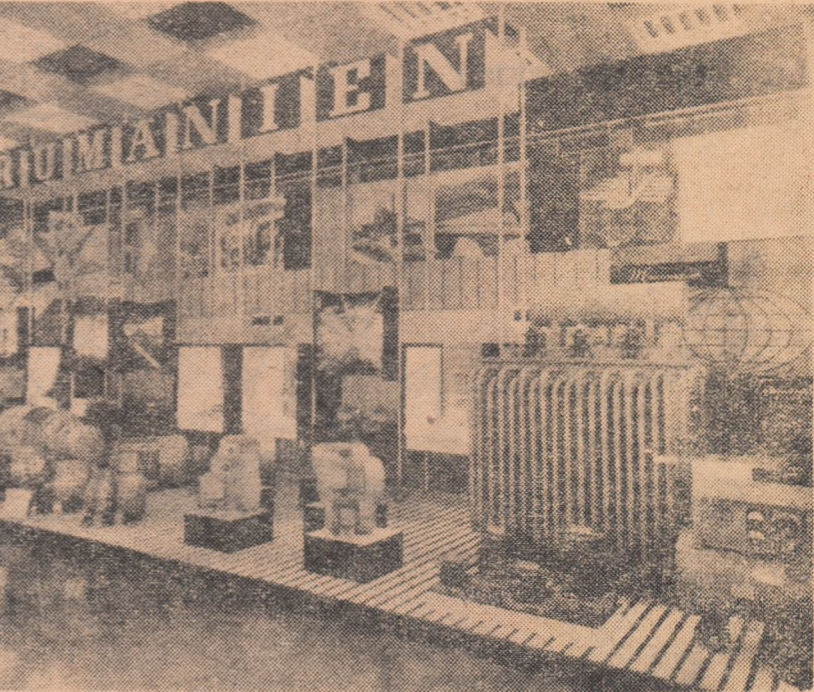
Orice țară își caută după revoluție căile sale de dezvoltare, mai cu seamă în agricultură, unde se schimbă formele de stăpînire a pămîntului, iar uneori și însăși structura culturilor. În Cuba acest proces nu s-a încheiat încă. De curînd a fost promulgată o nouă lege, potrivit căreia s-au naționalizat domeniile particulare cu o suprafață mai mare de 5 caballeri (67 hectare). Potrivit acestei legi au trecut în mîinile poporului alte 150 000 caballeri de pămînt bun, care urmează a fi folosit pentru producția animalieră.

— Și acum, tovarășe, ne poștește Cordoba, luîndu-ne de braț, să mergem în sat; acolo o să vedeți cum trăim noi.

Am văzut în așezarea aceea rînduri de căsuțe de cărămidă, bine îngrijite, cu acoperșuri drepte de ciment, printre palmieri. Ceea ce vedeam era satul cuban nou.

Mi-a fost prezentat administratorul coloniei, un tînăr foarte serios, care a început să ne vorbească în cifre.

— Colonia a fost construită în 18 luni, ne-a spus el. Avem aici 82 de case, în care

Motoare și utilaje electrotehnice de fabricație romînească expuse la Tîrgul internațional de primăvară de la Leipzig

OASPEȚI STRĂINI

DESPRE ȚARA NOASTRĂ

„Spre satele voastre de munte mi se îndreaptă mai ales gîndul, în timp ce lucrez. Imaginea lor mă solicită foarte adesea. Lecția artei populare romînești, din aceste sate și munți, ca și din alte părți, este aceea a unei miraculoase simplități a formei. La baza ei stă armonia indispensabilului. Alte creații populare, la alte popoare, sînt contaminate uneori de un fel de baroc spontan. Poporul iubește citeodată și belșugul de ornamentație, expresie a vitalității lui naturale. Mă impresionează însă, personal, economia de forme, sobrietatea excepțională, de mare gust, a artei voastre populare. Este ceva ce m-a intrigat permanent și m-a cu-

cerit, călătorind în România”.

AUGUSTO MURER
sculptor italian

„Cele văzute în România mi-au oferit posibilitatea de a remarca faptul că țara dv. se poate mîndri cu un ritm rapid de dezvoltare economică. Realitățile romînești mi-au îngăduit și constatarea că un asemenea ritm înseamnă pentru un stat socialist creșterea nivelului de trai.

...Aș dori să amintesc și ceea ce m-a impresionat în Moldova: combinatele chimice de la Onești-Borzești, de la Roznov și Săvinești. Contribuind la dezvoltarea economiei romînești, aceste mari unități chimice partici-

pă la industrializarea unei regiuni care odinioară era aproape în întregime agricolă.

Impresiile cu care am plecat după prima mea ședere în România (1958) au fost acum substanțial îmbogățite. E și firesc. Planul de șase ani a imprimat economiei romînești un ritm de dezvoltare și mai viu”.

T. WADA
ziarist, vicepreședinte al Asociației de prietenie japoano-romîne

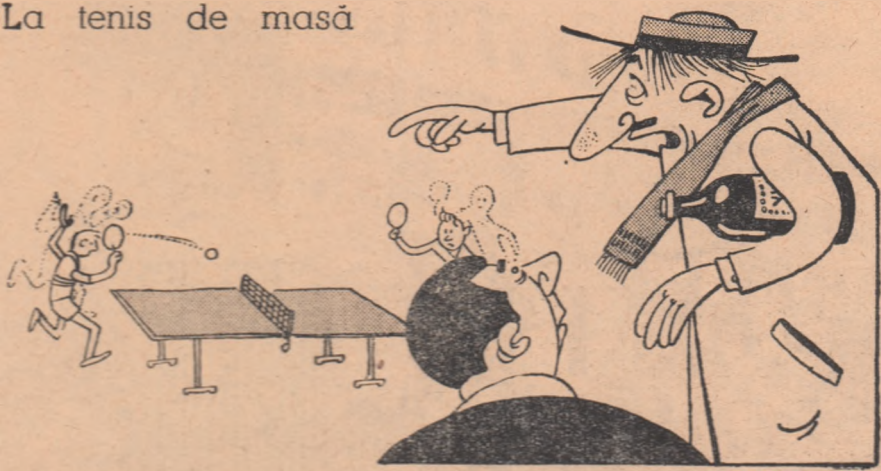
...M-a impresionat în mod deosebit educația tineretului — conducătorul lumii de mîine — care la dv. este îndrumat pe calea unei vieți corecte și într-o atmosferă de pace. Am vizitat mai multe școli de cultură generală și școli tehnice printre care Școala tehnică de pe lingă Uzinele de tractoare din Brașov. La Ministerul Învățămîntului am avut prilejul să discut pe larg cu conducătorii învățămîntului tehnic, strîns legat de industrializarea țării. Eu sînt profesoară în domeniul educației tehnice așa că m-a interesat mult forma în care este educat tineretul român. Și pot spune că tinerii dv. dispun de toate posibilitățile pentru a se califica, de a se perfecționa și aceasta este un mare succes, o garanție pentru mersul înainte al revoluției. Noi, cadrele mature din America Latină, ne simțim datorii față de tineret în sensul că nu le-am oferit și nu le oferim toate posibilitățile necesare, corespunzătoare capacității și aspirațiilor lor. Avem destule realizări, dar nu cite sînt necesare. Știm că cei care își educă tineretul așa cum trebuie au un viitor frumos asigurat și de aceea realitățile văzute în România în acest domeniu ne umplu de mulțumire”.

ANNA MAYES O
secretara Comitetului pentru apărarea păcii Mexic

(După V. Cicikov din ziarul „Selskaia jizni”)

Cu zîmbetul pe buze

La tenis de masă

— Ce-i păcăleala asta? Venisem să văd meciul de simplu și când colo văd... dublu.

(Desen de AL. CLENCIU)

Și natura!

Disertau două găini mai către seară
Puse pe tăifăsuț.
După ce cu poftă-nfulecară
Tot meniul ce le-a fost servit:
— Ce mai nou la voi, surată?
— A? Nu știi. Păi, te vei minuna!
Nu ne mai culcăm de mult „o dată
cu găinile”, cum se zicea cindva.
— Nu-nțeleg! Explică-mi pe-ndelete!
— Uite-așa... Dormim după orar...
Somnul mai redus pentru boghete
Reprezintă... aur în cuibar!
— Nu-nțeleg. Fii, soră, explicită!
— Minte de găină!... Aprinzi un bec
În puierniță și-ntr-o clipită
Poftele de cucăit îți trec;
Dar te prinde-o poftă de mincare.
De măninci cit șapte din padoc
Și devii fruntașă ouătoare...
Ce e rău?... Păi, nu e rău de loc!

Un cocoș privind cimpia
Din Rușeța pină-n Crevedia
Trimbiță e-un fel de... Aferim!:
— Și natura chiar e... păcălim!

MIHAIL COSMA

Peștii: — Hai să-ncercăm, poate o mai scoate și pe-asta!

(Desen de T. PALL)

VINATOREASCA

Fără cuvinte

(Desen de SIMION ALEXANDRESCU)

VIRAJE CU BUCLUC

Orice om, cum să vă spui,
Păcălește-n felul lui.
Uite, de un timp, Ion
E șofer pe camion
Și conduce-n așa fel
Că te minunezi de el!
Cind i-apare lui în rută
Vreo figură cunoscută,
Se preface că o ia
Cu mașina drept spre ea
(Cică să te păcălească
Cum e-a vrut să te lovească).
Ride-apoi pe cind virează
C-a făcut o glumă brează!

Însă, într-o dimineață,
Repetind figura hoată,
I s-a întâmplat să dea
Într-un stîlp de pe șosea
Pomenindu-se-ntr-o clipă
Tamponat într-o aripă
Pentru care
Mi se pare
C-a plătit vreo trei sutare
Cît i-au pus la socoteală...
Și-asta n-a fost păcăleală!

STELIAN FILIP

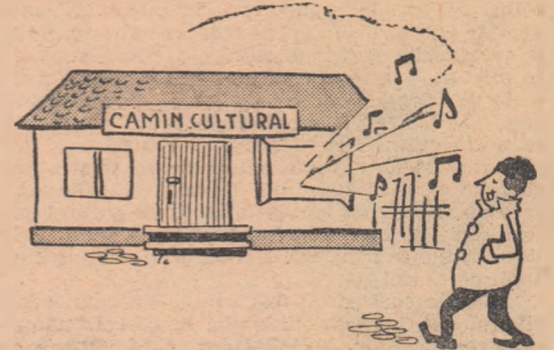
În cioburi de oglindă

Măgarul s-a supărat
C-a fost insultat
De un bou ce i-a strigat:
„Ești un urechiat!”
Și-a purtat revolta-n el
Pînă cînd, nu știi în ce fel,
Dădu-n ulicioară
Peste-o oglinjoară
Curios, netotul
Își viri-n ea botul
Și constată cu bucurie
Că de urechi... nici vorbă să fie!
„Minunea” cum s-a petrecut?
În ciobul de oglindă...
Urechile n-au încăput!
El se simți fericit din nou,
Gîndind: „Boul tot bou!”

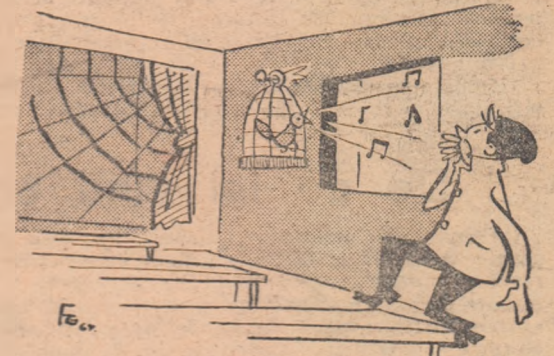
Morala:
Să nu-ți alegi dintre amici
Pe cei ce seamănă cu oglinzile mici!
Ascultîndu-i, e sigur efectul:
Se străduiesc să ne ascundă cu grijă
defectul!

ION LUCIAN

La căminul cultural din comuna Fundulea,
raionul Lehliu, activitatea lasă de dorit.

— În sfîrșit, azi la cămin este activitate.

(Desen de F. GRONSKY)

CU ZĂHĂRELUL

lingul e Riesling, iar Cabernetul e Cabernet.

— Naveți nici o grijă, vă veți convinge. Avem probe serioase.
— Atunci, ne-am înțeles.
— Nici nu mai începe vorbă! Trimitem imediat oameni la tăiat...

Această convorbire telefonică plină de amabilități și subînțelesuri a avut loc pe la începutul lui februarie a.c. Potrivit înțelegerii și în ciuda timpului neprielnic, G.A.C. Săcele a trimis la pădure o echipă de tăietori. După ce au muncit zece zile, cît a fost nevoie, oamenii s-au întors acasă, la Săcele, și din nou convorbiri telefonice și schimb de dragă-lăsenii:

— Alo, Ocolul Silvic Murfatlar? Aici G.A.C. Săcele.

— Să trăiești, tovarășe președinte!

— Vă salut, tovarășe inginer. Ce se aude cu lemnul C.R.?

— Vine, vine! Mai trimiteți o echipă de tăietori și gata.

— Încă una?

— Nu te speria. Numai cîteva zile.

— Bine, trimitem. Și să veniți la toamnă să vedeți via pe șpalieri... și Rieslingul, Pinot-ul noir...

— Mai începe vorbă? Nici o grijă!

Pînă la urmă însă, președintele văzu înaintea ochilor numai Pinot noir, adică negru, fiindcă Ocolul Silvic nu dădu gospodăriei colective din Săcele nici măcar o așchie, cu toate că oamenii trimiși la pădure tăiaseră 220 metri cubi de lemn C.R.

— Alo, tovarășe inginer, ce se mai aude pe la dumneavoastră?

— Toate bune și la locul lor.

— Văd că nu ne mai dați nici un semn, deși e vorba de o cantitate apreciabilă...

— Zău? Cît?

— 220.

— 220 de litri?

— Nu, de metri cubi. Atît lemn au tăiat oamenii trimiși de noi.

— Bătu-te-ar să te bată! Eu mă gîndesc la una și dumneata vorbești de alta.

— Exact, de lemnul pentru șpalieri.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot da nici un lemn.

— Atunci de ce ne-ați mai cerut tăietori?

— O să vă plătim manopera.

— Dar drumul, dar hrana? Și-apoi, la via gospodăriei nu vă gîndiți?

Trebuia să ne fi spus de la bun început, nu să ne purtați pe drumuri! Frumoasă păcăleală, n-am ce zice.

— Stăruieți degeaba. Din pădure nu vă dau un ciot, ați înțeles?

— Buștean! Un singur lucru îmi e clar: ne-ați dus cu zăhărelul și v-ați purtat...

(Aici urmă un cuvînt care nu avea nimic din dulceața Rieslingului și pe care preferăm să nu-l amintim).

— Ce-ați spus?!

— Ce-ați auzit.

— Și mi-o trîntiți așa în față?

— Da, ca pentru un Ocol care încercă oamenii: fără ocol!

N. CULCEA